

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 16Csp/16/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4318200610
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Muziková
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2018:4318200610.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice, sudkyňou JUDr. Tatianou Muzikovou, v spore žalobkyne: V. Y., I.. XX.XX.XXXX, Z. M. XXX/XXX, XXX XX G. Y., zast. Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou so sídlom Zakvášov 1519/55, 017 01 Považská Bystrica, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 1353,02 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 622,57 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 622,57 eura od 17.06.2017 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.
- III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 12. 02. 2018 sa žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 1353,02 eura s príslušenstvom. Uviedla, že žalobca ako dlžník-spotrebiteľ, požiadaval žalovaného ako veriteľa-dodávateľa, o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalovaný mu predložil na podpis formulár s názvom Žiadosť o poskytnutie úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. 840D038991 (ďalej len „žiadost/zmluva“), ktorý vyplnil finančný agent žalovaného a žalobca ho dňa 19.05.2011 podpísal s niektorými nasledovnými podmienkami úveru: poskytnutá čiastka (úverový limit) 840,00 Eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 45,01 EUR, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 1 890,42 EUR, predpokladaná RPMN za úver 70,02 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 % priemerná RPMN za úver 46,56 % poskytnutá čiastka revolvingu 442,90 EUR, celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1 080,24 EUR, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Žalovaný následne schválil žalobcovi revolvingový úver (bod 6. Žiadosti/Zmluvy) a podpísal žiadosť/zmluvu s niektorými nasledovnými podmienkami úveru: poskytnutá čiastka (úverový limit) 840,00 EUR, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 45,01 EUR, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 1 890,42 EUR, RPMN za úver 65,37 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN za úver vo výške 46,56 %, poskytnutá čiastka revolvingu 442,90 EUR, celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1 080,24 EUR, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,51 %, ročná úroková sad iba revolvingu 76,21 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 9,25 %. Súčasťou žiadosti/zmluvy bol aj bod 8., ktorý obsahuje Dohodu o poskytnutí služby, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok „službu“ spočívajúcu v možnosti odkladu

maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu, pričom dlžník sa zaviazal za túto „službu“ žalobcovi zaplatiť poplatok, pri splátkach úveru vo výške 120,58 EUR (podľa oznámenia o schválení úveru ale 60,29 EUR) a pri splátkach revolvingu vo výške 62,64 EUR v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý, pričom bod 8.4. zároveň obsahuje dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok dlžníka a veriteľa - teda pohľadávky na poskytnutie úveru a pohľadávky na zaplatenie poplatku za „službu“, ktorá mala byť splatná v deň uzavretia tejto dohody. Bod 7. žiadosti/zmluvy obsahuje dohodu, že dlžník s veriteľom v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach o revolvingovom úvere na zadnej strane žiadosti/zmluvy, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou žiadosti/zmluvy s tým, že sa s nimi oboznámili a nemajú k nim žiadne výhrady a zaväzujú sa ich dodržiavať (obe strany). Je nepochybné, že uzatvorená úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle a podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle a podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu ich uzatvorenia („zákon o SÚ“). Zákon o SÚ v § 9 ods. 2 upravuje tzv. obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z obsahu doloženého formulára úverovej zmluvy predloženej žalobcovi na podpis žalovaným je zrejmé, že vo vzťahu k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, táto má aj nasledovné nedostatky: V úverovej zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru; tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru a podobne). V úverovej zmluve absentuje výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko nie je v zmluve výslovne rozpísané, v akej časti zo sumy splátky je splátka istiny, v akej splátka úroku a v akej výške splátka prípadných poplatkov. V zmluve tiež absentuje údaj o splatnosti jednotlivých splátok, zahŕňajúc prvú a poslednú splátku. V úverovej zmluve absentuje údaj o presnej výške úveru, ako povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na základe úverovej zmluvy sa odporca zaviazal, že poskytne žalobcovi úver vo výške 840,00 EUR (tak ako bola koncipovaná žiadosť (bod 5) a vyplnený bod 6 (odpoveď)). Žalovaný však skutočne vyplatil žalobcovi len sumu 779,71 EUR čo odôvodnil tým, že ku dňu poskytnutia úveru podľa úverovej zmluvy bol splatný poplatok za poskytnutie „služby“ podľa bodu 8 žiadosti/zmluvy, vo výške 60,29 EUR, ktorý si žalovaný započítal oproti úveru žalobcu. Žalovaný sa tiež zaviazal, že poskytne žalobcovi revolving vo výške 442,90 EUR (podľa oznámenia o schválení úveru však 505,54 EUR), skutočne však vyplatil žalobcovi len sumu 380,26 EUR, nakoľko žalovaný aj tu započítal poplatok za poskytnutie „služby“ podľa bodu 8 žiadosti/zmluvy a to vo výške 62,64 EUR. Mal za to, že dohoda obsiahnutá v bode 8 žiadosti/zmluvy je neprijateľnou podmienkou (v zmysle § 53 ods. 1 Obč. zákonníka), nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu reálne nie je dodané, resp. nemusí byť nikdy dodané a ktoré slúži v skutočnosti len záujmom odporcu ako dodávateľa. Žalovaný formulovaním danej zmluvnej podmienky (dojednanie poplatku v bode 8 žiadosti/zmluvy) zneužil svoje postavenie v neprospech žalobcu. Odporca sa úpravou bodu 8 žiadosti/zmluvy snažil len navodiť situáciu, že bod 8 predstavuje službu v prospech žalobcu a že ide o skutočné plnenie, za ktoré mu prináleží odplata a zakrýva tým podstatu, že nikdy nemal záujem poskytnúť úver v dohodnutej výške, ale snažil sa nájsť zmluvne nedovolené prostriedky k tomu, aby mohol účtovať žalobcovi skryté poplatky za poskytnutie úveru. Rovnako tak aj dohodu, súhlas so započítaním, obsiahnutú v bode 10. Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré boli prílohou žiadosti/zmluvy, možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko tá odporuje ratio legis inštitútu úveru tým, že žalovaný poskytuje žalobcovi nižší úver, ako bolo dojednané. V žiadosti/zmluve je nesúlad ohľadne výšky RPMN, nakoľko údaj o výške RPMN úveru uvedený v bode 5 žiadosti/zmluvy (70,02 %), ktorá je návrhom na uzatvorenie zmluvy, nie je v súlade s údajom o výške RPMN úveru uvedený v akceptácii návrhu v bode 6 zmluvy/žiadosti (65,37 %). Vychádzajúc z podmienok uvedených v § 5 zákona o SÚ spotrebiteľských úveroch v spojení s § 44 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, je potrebné považovať ustanovenia úverovej zmluvy v časti RPMN za neplatné. Prijatie návrhu na uzavretie úverovej zmluvy žalobcom, urobené úkonmi žalovaného (vyplnením bodu 6 žiadosti o poskytnutie úveru, vyhotovením listu a odoslaním listu - oznámenia v zmysle bodu 2.2. zmluvných dojednaní) obsahoval zmenu v údajoch o výške RPMN. Takýto písomný prejav ak sa zmenila výška RPMN, bolo potrebné považovať za nový návrh v časti, ktorá sa týkala tejto zmeny. Zo strany žalobcu však nebol urobený žiadny ďalší písomný úkon, z ktorého by nepochybne vyplývalo, že RPMN akceptoval. Z uvedeného vyplýva, že výška RPMN je ma v návrhu ako je v akceptácii. Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či takáto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná, podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. Je preto potrebné aplikovať § 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka podľa ktorého, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Výška RPMN bola uvedená v bode 6 odchylné ako v návrhu (žiadosti) o uzavretie úverovej zmluvy (bod 5) a preto neobstojí ani možná aplikácia druhej vety § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nesprávny výpočet výšky RPMN a to ako v bode 5 (70,02 %) a tiež v bode 6 (65,37 %) žiadosti/

zmluvy, nakoľko žalovaný pri výpočte RPMN nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých peňažných prostriedkov, pretože len takúto sumu možno považovať za úver, pričom táto by výrazne prevyšovala RPMN uvedenú v bode 5 a v bode 6 a predstavuje v skutočnosti 80,43 %. Nesprávny výpočet RPMN vyplýva tiež z toho, že výška ročnej úrokovej sadzby (miery) úveru je vyššia, ako výška RPMN, pritom ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a poplatkov (§ 19 zákona o SÚ). Z toho je teda zrejmé, že výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako výška úrokovej sadzby, v ideálnom prípade by sa hodnota RPMN mohla rovnať hodnote úrokovej miery, ale tento údaj o RPMN obsahuje aj možné iné poplatky okrem úrokov a preto je spravidla vyššia ako je len úroková miera v danej zmluve. Neprimeraná výška odplaty (úrokovej sadzby) za poskytnutie úveru, ktorá je 70,02 %, podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, vychádzajúc zo skutočnosti, že vo všeobecnosti súdy za podstatné prevýšenie odplaty v zmysle uvedeného, považujú jej prevýšenie o viac ako 20 %. Podľa priemernej úrokovej štatistiky zverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska (<https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby>) predstavovali úroky slovenských bánk z nových obchodov v oku 2011 pre spotrebiteľské úvery s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov 10,68 % p.a. Vzhľadom na nedostatky Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8400038991 a aj absenciu niektorých náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, ktoré žalobca opísal v návrhu a v súlade s právnou úpravou uvedenou v ods. 7. tohto návrhu, ktorej zmyslom je ochrana záujmov spotrebiteľov, je úver poskytnutý žalovaným žalobcovi na základe tejto úverovej zmluvy bezúročný a bez poplatkov. Žalobca v prílohe tohto podania predkladá súdu listiny, z ktorých je zrejmé, že z vyplateného úveru vo výške 779,71 EUR a revolvingu vyplateného vo výške 380,26 EUR, spolu vo výške 1 159,97 EUR poskytnutého mu na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8400038991 zaplatil za obdobie do 16.06.2017 sumu vo výške 2 512,99 EUR, čím zaplatil sumu vyššiu než bola suma poskytnutého úveru a revolvingu bez úrokov a poplatkov. Rozdiel predstavuje sumu 1353,02 EUR. Dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia v tomto prípade je najmä plnenie bez právneho dôvodu. Vzhľadom na to, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi pre nedostatky uvedené vyššie, je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, bol žalobca žalovanému povinný zaplatiť (vrátiť) len to, čo od neho skutočne dostal. Nakoľko žalobca zaplatil žalovanému viac netušiac, že tak pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nie je povinný urobiť, žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, nakoľko od neho prijal plnenia bez právneho dôvodu. Ďalším dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia je aj plnenie odplaty z neplatného právneho úkonu, ktorým je v tomto prípade dohoda o poskytnutí „služby“ obsiahnutá v bode 8 žiadosti/zmluvy. Neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná ex tunc (od začiatku), čo znamená, že nemohla byť relevantným dôvodom plnenia. Žalobcovi nebola nikdy vyplatená suma úveru tak, ako bola dohodnutá, ale v nižšej výške po započítaní odplaty z dohody o poskytnutí „služby“, ktorá bola ale neexistujúcou pohľadávkou žalovaného. Žalovaný sa teda mohol na úkor žalobcu neoprávnene obohatiť vo výške započítania, ak by sme za výšku úveru považovali sumu uvedenú v zmluve a nie skutočne vyplatenú. V súvislosti s touto žalobou tiež poukázal na nespočet rozhodnutí všeobecných súdov SR vo všetkých inštanciách, ktoré riešili a to aj vo vzťahu k žalovanému (a k iným nebankovým spoločnostiam i bankám) bezúročnosti a bezodplatnosti úverov, neprijateľnosť zmluvných podmienok a zákaz ich používania, vydanie bezdôvodného obohatenia (napr. rozhodnutie KS v Prešove, sp. zn. 18Co/109/2014, KS v Trenčíne 5Co/934/2015). Ďalej poukázal aj na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, na príslušné ustanovenia zákona o SÚ a Občianskeho zákonníka, týkajúce sa ochrany spotrebiteľov, eurokonformný výklad smerníc EÚ (napr. smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, smernice 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu) a tiež na množstvo záverov Komisie pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách MS SR, ktorá konštatovala neprijateľnosť zmluvných podmienok Žalovaného pri poskytovaní úverov. Žalobca si uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy odo dna nasledujúceho po poslednej platbe, ktorú uhradil žalovanému, teda od 17.06.2017.

2. K žalobe sa písomne vyjadril žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu dňa 06.03.2018 a uviedol, že žalobca opisuje dôvodnosť podaného žalobného návrhu na základe tvrdení o nedodržaní obligatórnych náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8400038991. Poprel dôvodnosť tvrdení žalobcu o absencii údajov o termíne konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ ide o termíne konečnej splatnosti úveru, ako podstatnú skutočnosť je potrebné zdôrazniť, že Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. sú

neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu uvádzaného poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166. Okrem vyššie uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Prešove poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi a je totožný s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Žalovaný sa nestotožňuje s tvrdeniami žalobcu o tom, že tento údaj musí byť v zmluve obsiahnutý výslovne. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Poukázal tiež na to, že záver žalobcu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež Smernici 2008/48/ES. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15. Poprel tiež závery žalobcu o povinnom členení splátky úveru na zložky istina, úrok a iné poplatky. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie splátky, ani tento výklad podávaný žalobcom neobstoí. Poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 341/07 a Najvyšší súd SR v uznesení 6MCdo 22/2010. V súvislostiach s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť § 9 ods. 5. Podľa jeho znenia spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpis splátky, potom nevidíme žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona, keď dané údaje by už mal obsiahnuť priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarca je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 odstavec 2 písmeno i) smernice. Z uvedeného vyplýva, že pri konflikte dvoch výkladových metód treba vychádzať z takého prístupu, ktorý umožňuje obidve metódy rešpektovať. Z pohľadu jazykového výkladu je to potom taký prístup, ktorý žiadne členenie splátky nepožaduje. Uvádzanie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. platí pre všetky úvery bez ohľadu na to, či je splácanie anuitné (t.j. pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke mení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania) alebo lineárne (pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke nemení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania). Je však sotva predstaviteľné ako užitočné a v záujme spotrebiteľa by bolo, aby sa v zmluve pri úvere s tzv. anuitnou splátkou uvádzalo x počet splátok s rozdelením na časť istina a úrok, ak toto rozdelenie bude pre každú splátku iné. Čiže prakticky pri úvere s maximálne povolenou dobou splácania 8 rokov (96 splátok) by išlo o 192

číselných údajov, ktorých výpovedná hodnota pre spotrebiteľa by bola nulová. Alebo pri úvere, pri ktorom spotrebiteľ spláca v splátkach len úrok a istinu uhrádza napríklad ku konkrétnemu dátumu. Novela zákona bola schválená Národnou radou SR dňa 12.10.2017, v zmysle ktorej sa § 9 ods. 2 písm. i) v časti „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádza slovným spojením „frekvenciu splátok a“. Okrajovo poukázal tiež na názor Národnej banky Slovenska ako inštitúcie dohľadu nad ochranu finančného spotrebiteľa, ktorý bol prijatý po rozsudku C-42/15: Vo svetle Rozsudku nemožno podľa smernice 2008/48 žiadať v rámci tejto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (t.j. istina - úrok - poplatky). Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 písm. l) hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, bude NBS pri vybavovaní podaní spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní uplatňovať výklad, v zmysle ktorého sa týmto neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Ak žalobca na ďalšom mieste podaného návrhu argumentuje tým, že v zmluve o revolvingovom úvere absentuje údaj o splatnosti jednotlivých splátok úveru, poukazujeme na to, že tento výklad je nesprávny, nakoľko, ako už bolo uvedené vyššie, aj Súdny dvor EÚ v rozhodnutí C- 42/15 potvrdil, že, cit.: „... ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o neuvedení presného údaja o výške úveru, pričom svoje tvrdenia zakladá na porovnávaní sumy úveru uvedenej v zmluve a vyplatenej čiastky. Žalobca pri svojich tvrdeniach v prvom rade úplne opomína skutočnosti, ktoré sú spojené s vyplatením „nižšej“ sumy ,ako je suma uvedená v zmluve. Suma úveru vo výške 840,- Eur bola v prospech žalobcu poskytnutá tak, že časť z tejto sumy bola súčasťou vzájomného vypořádania (kompenzácie) pohľadávok a časť bola vyplatená v prospech účtu žalobcu. Poskytnutie úveru predstavuje z právneho hľadiska splnenie záväzku veriteľa poskytnúť úver. Žiadna právna úprava neurčuje, že pojem „poskytnutie úveru“ je rovnocenný či dokonca synonymom „vyplatenia úverových peňažných prostriedkov“. Tak tomu bolo aj v tomto prípade. Samotná Dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na základe uvedeného žalobca tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Oprávnenosť postupu žalovaného v prípade uzatvorenia dohody o poskytnutí služby podporujeme napríklad aj rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoR/5/2016-14. Podstatné pre konanie je v prvom rade ustanovenie článku 2., ods. 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, v zmysle ktorých: „Vyplnená Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom, Spoludlžníkom 1 a Spoludlžníkom 2 je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o RU. Zmluva o RU je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 a Veriteľa. Dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere nim požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že Veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti Dlžníka splácať úver výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako Dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného Dlžníkom v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany Veriteľa. Z uvedeného vyplýva, čo znamená údaj „predpokladaná RPMN“ v bode 5 a čo hodnota RPMN v bode 6. Žalobca v podanej žalobe uvádza paušálne tvrdenia bez toho, aby uviedol všetky relevantné skutočnosti. Uvedený spôsob stanovenia hodnoty RPMN a predpokladanej RPMN nebol nikdy posúdený ako protiprávny ani v rámci kontrolných činností (vykonávaných napríklad Slovenskou obchodnou inšpekciou). Údaj o RPMN nie je ani zmluvná podmienka, ani sa v zmysle žiadneho zákona dohodnúť nedá. Ani zákon č. 129/2010 Z.z. neurčuje, že pôjde o dohodnutý údaj, ale o vypočítaný ukazovateľ. Tento zákon určuje aj to, kedy sa tento údaj má vypočítať - v čase uzavretia zmluvy o úvere (a nie napríklad v čase podania žiadosti o úver, čo sa žalobca mylne domnieval ak vychádzal z toho, že medzi stranami sporu nedošlo k dohode o RPMN, pretože žalobca navrhol iný údaj a žalovaný v prijatí návrhu uviedol zasa iný). V súvislosti s údajom o RPMN poukázal aj na ustanoveniami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú.v. EÚ L 133, 22.05. 2008). Povinnosť prihliadať na nepriamy účinok uvedenej smernice je výslovne formulovaná v jej článku 22 odstavec 1 Keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Na základe uvedeného tvrdíme, že aj újinné právo jednoznačne určuje okamih, kedy a ako sa má určiť hodnota RPMN. Smernica výslovne uvádza, že údaj bude vypočítaný a v čase uzavretia zmluvy

(teda nie že tento údaj bude dohadovaný stranami. Záver žalobcu o tom, že by sa údaj RPMN ako údaj uvádzaný v zmluve o spotrebiteľskom úvere mal dohodnúť odporuje úniijnému právu a ide o porušenie článku 22 odstavec 1 smernice. V bode 5 formuláru žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru sa uvádza údaj o hodnote RPMN, ktorý je s ohľadom na údaje uvedené v žiadosti predpokladaná RPMN za úver, presný údaj o RPMN je uvedený v bode 6 ako RPMN za úver. Rozdiel medzi predpokladanou hodnotou RPMN a RPMN schváleného úveru vyplýva výhradne z toho, že RPMN schváleného úveru je možné určiť až po jeho schválení. Táto hodnota je v bode 6 uvedená presne. Pre výpočet RPMN majú totiž význam tieto údaje: suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti každej splátky. Pri podaní žiadosti o úver údaj o dátume vyplatenia úveru známym nie je. Ten sa stane známym až pri schválení úveru. Z toho dôvodu sa údaj RPMN môže odchyľovať. To však nie je zmenou návrhu; napokon žiadateľ o úver nenavrhuje žiadny konkrétny dátum, kedy má byť úver vyplatený. Z tvrdenia žalobcu zároveň nevyplýva zdôvodnenie tvrdenia, v čom má údaj o výške RPMN pre neho pôsobiť zmätočne a nezrozumiteľne. Podporne za účelom preukázania relevancie a pravdivosti našich tvrdení poukázal napríklad na rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 8C/38/2016-92, zo dňa 15.12.2017. Za účelom preukázania uvedeného prikladáme v prílohe rozpis RPMN k predmetnej zmluve o revolvingovom úvere. V zmluve uvedená výška odplaty je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou priemernú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Žalobca namiesto právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy nedôvodne porovnáva štatistické údaje zverejnené na internetovom portáli Národnej banky Slovenska, za stavu, kedy zákonodarca výšku odplaty reguloval explicitne. Zmluva bola medzi sporovými stranami uzavretá v roku 2011. Úverová zmluva, kam patrí aj zmluva uzavretá medzi účastníkmi, sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy bolo totiž do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 102/2014 Z.z. a účinné od 01.04.2015. Na uzavreté zmluvy sa preto môžu použiť len tie predpisy z Občianskeho zákonníka, ktoré v roku 2011 osobitne upravili otázky neregulované Obchodným zákonníkom. Aj podľa stanoviska útvaru dohľadu nad finančným trhom, číslo č. 1/2015 k použitiu Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských obchodných vzťahoch platí, že : „Tak napríklad zmluva o úvere podľa § 497 ObZ je typovou zmluvou, ktorá nemá obdobu v Občianskom zákonníku. Zmluva o pôžičke, ktorá sa jej javí ako typovo najbližšia, má totiž odlišný predmet plnenia aj spôsob vzniku zmluvy. Preto sa na vzťahy, ktorých obsahom je záväzok veriteľa, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a záväzok dlžníka, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti a zaplatí úroky, použije osobitná úprava Obchodného zákonníka obsiahnutá v § 497 - 507 Obchodného zákonníka. Súčasne sa uplatní aj úprava Občianskeho zákonníka pre všeobecnú úpravu záväzkov (pozri ďalej bod 10).“ Prednostné použitie Občianskeho zákonníka v zmysle označeného ustanovenia (§ 52 ods. 2 posledná veta) je prípustné len pre vzťahy založené po jeho účinnosti. Článok XIV zákona č. 102/2014 Z. z. upravuje jeho účinnosť nasledovne: „Tento zákon nadobúda účinnosť 1. mája 2014 okrem čl. I, čl. II bodov 2 až 8, čl. III, čl. V bod 2, čl. VI, čl. VIII bodov 2, 4 až 6, 8 až 10, 19 až 24, 28, 31 a 36, čl. XII bodov 1 až 5, 12, 15 a 16, ktoré nadobúdajú účinnosť 13. júna 2014 a čl. II bodu 1, ktorý nadobúda účinnosť 1. apríla 2015. Mal za to, že uvedené ustanovenie sa použije iba na právne vzťahy, ktoré vznikli najskôr 1. apríla 2015. Právne vzťahy vzniknuté pred 1. aprílom 2015 sa preto majú a budú naďalej posudzovať podľa dovtedy platných predpisov; v tomto prípade podľa predpisov z roku 2011. Úprava výšky úrokov pre úverovú zmluvu je uvedená v § 502 Obchodného zákonníka. Podľa daného ustanovenia Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Z uvedeného vyplýva, že argument žalobcu zneplatňujúci dojednanie o úrokovej sadzbe ako celku je nielen nedôvodný, ale v rozpore s ustanoveniami zákona. Poukazujeme teda na skutočnosť, že v zmysle § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka nie je v prípade úverovej zmluvy podľa zákona možné vysloviť neplatnosť celého dojednania o odplate ani v prípade, ak by tieto boli v rozpore so zákonom. Právna norma jednoznačne určuje iný následok, ako sa navrhuje podaným návrhom. Samotná výška odplaty (úrokov) bola v čase uzavretia Zmluvy upravená § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie teda predstavuje „zákon“, na ktorý sa odvoláva spomenutý § 502 Obchodného zákonníka. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu vo výške 46,56 % podstatným spôsobom neprevyšovala - za podstatné prevýšenie by bolo možné považovať odklon od priemernej sadzby o 25-27 %. Žalovaný vzniesol námietku premičania uplatneného nároku, minimálne pokiaľ ide o úhrady realizované pred 17.02.2015, t. j. v období 3 rokov späťne od momentu podania žaloby. Žiadal preto žalobu zamietnuť.

3. K vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa dňa 26.03.2018 a poukázala na to, že žalovaný neuviedol v úverovej zmluve termín konečnej splatnosti úveru, čo je neprijateľné z hľadiska normatívnej spotrebiteľskej ochrany. Predovšetkým predmetná formulárová zmluva neobsahovala ani rubriku s pojmom „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ (v bodoch 5. alebo 6.) ale len počet splátok a teda žalovaný nemôže tvrdiť, že uviedol termín konečnej splatnosti úveru, keď ani len nepoužil tento termín v zmluve. Tvrdenie žalovaného, že uviedol konečnú splatnosť úveru v oznámení o schválení úveru, čo považuje za dostatočné, nakoľko Zmluva nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument je účelovým a nesprávnym tvrdením. Pokiaľ podstatné náležitosti zmluvy obsahovalo až neskôr doručené oznámenie veriteľa o schválení úveru a toto nebolo podpísané aj dlžníkom, máme za to, že sa nejednalo sa o dvojstranný právny úkon a nie je možné toto oznámenie považovať za súčasť uzavretej zmluvy. Ak žalovaný tvrdí, že toto oznámenie je súčasťou zmluvy o úvere, nemožno sa s tým stotožniť, nakoľko vzniku zmluvy predchádza ponuka a až následná akceptácia znamená uzavretie zmluvy. Ak však táto akceptácia obsahuje nové podmienky, treba ju považovať za nový návrh na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pretože predstavuje nový jednostranný prejav vôle účastníka zmluvy. Oznámenie veriteľa zaslané dlžníkovi až následne po uzavretí zmluvy, treba považovať len za jednostranný prejav vôle, ktorý sa mohol stať súčasťou zmluvy až jeho akceptovaním zo strany žalobcu, nakoľko oznámenie obsahovalo v porovnaní so samotnou zmluvou odlišné údaje týkajúce sa RPMN úveru (70,02 % v zmluve, 65,37 % v oznámení), výšky revolvingu (v zmluve sa uvádzala suma 442,90 EUR, v oznámení to bolo 505,54 EUR) a aj RPMN úveru po revolvingu (v zmluve sa uvádzala suma 63,32 %, v oznámení to bolo 60,51 %). Nakoľko nedošlo k obsahovo zhodnému prejavu vôle v otázke výšky revolvingu a RPMN úveru po revolvingu a nový návrh nebol žalobcom prijatý v písomnej forme vyžadovanej § 4 ods. 1 ZoSÚ, potom obligatórne náležitosti zmluvy o úvere, ktoré mali byť uvedené v oznámení o schválení úveru neboli v zmluve uvedené a to ani predmetným oznámením. Účelom náležitosti ustanovenej v § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak by nebolo dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu žalovaného. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky. Zmyslu zákonnej úpravy zodpovedá, ak sa každý z atribútov vyjadrený v zákone slovami „suma, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Každá spotrebiteľská zmluva má vyjadrovať rešpekt k dodržiavaniu všeobecných zásad spotrebiteľského práva, konkrétne aj k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitou obsahovou a formálnou úpravou zmluvných podmienok (ktoré nebudú pre spotrebiteľa predstavovať zložitý, ťažko čitateľný a nejednoznačný súbor údajov, ktoré jednotlivo i vo svojom súhrne v dôsledku toho narušujú zmluvnú rovnováhu strán v neprospech spotrebiteľa). Jednoznačnosť a určitosť zmluvných podmienok má zásadne vyvážiť silnejšie postavenie dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy. Oznámenie o schválení úveru a rovnako tak právo žalobcu vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, je bez právneho významu vo vzťahu k požiadavke zákonodarcu uviesť v samotnej Zmluve o spotrebiteľskom úvere výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Žalobca vo svojom návrhu ale netvrdí, že údaj RPMN sa určuje dohodou, ako sa mylne domnieva a tvrdí žalovaný, ale tvrdí, že v procese uzatvárania zmluvy je nesúlad medzi RPMN uvedenom v Žiadosti o poskytnutie úveru (bod 5. formuláru), ktorú tam vpísal žalovaný a v Zmluve o revolvingovom úvere (bod 6. formulára), ktorú tam opätovne vpísal žalovaný a teda v tejto časti, výška RPMN, je Zmluva o revolvingovom úvere neplatná. Úverová zmluva je dvojstranný úkon, na základe ktorého dochádza k vzniku, zmene alebo zániku súkromno-právnych vzťahov. Zmluva vzniká na základe zhodného prejavu vôle zúčastnených osôb. Dvojstranná zmluva vzniká na základe návrhu na uzavretie zmluvy a prijatia návrhu na uzavretie zmluvy. Pokiaľ návrh na uzavretie zmluvy a jej prijatie zodpovedajú náležitostiam vyžadovaným zákonom a zodpovedajú skutočnej vôli konajúcich osôb, dochádza k platnému vzniku zmluvy. Zmluvný konsenzus účastníkov zmluvy má právotvorné účinky. Pokiaľ ide o návrh a jeho prijatie, musí ísť o vzájomné a obsahovo zhodné prejavy vôle dvoch zmluvných strán, inak platná zmluva nevznikne. V danom prípade ide o nepochybne spotrebiteľský úver, ktorého podstatnou náležitosťou je dohoda o výške RPMN (nie však v zmysle vyjednávania o výške RPMN, ako nesprávne tvrdí žalovaný, ale v zmysle akceptácie RPMN ako takej, ktorá bola určená v zmysle zákonných pravidiel jej určenia, ktoré vychádzajú z iných, konsenzuálne dohodnutých parametrov úveru). Zo zmluvy vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu (70,02 %) na uzavretie zmluvy, ako je v akceptácii (65,37%). Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či takáto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná. Podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. V danom prípade teda platí ust. § 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka, z

ktorého vyplýva, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Rovnako mal za to, že sa nejedná o prípad ustanovený v bode 2.1 zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere. Z tohto bodu vyplýva, že veriteľ je oprávnený po vyhodnotení údajov o dlžníkovi výšku úveru jednostranne znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru. V danom prípade bola dojednaná možnosť len zníženia výšky úveru, avšak k zníženiu úveru nedošlo, došlo len k zmene RPMN. Z uvedených dôvodov dojednanie o RPMN nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže chýba bezvýhradná akceptácia návrhu, a k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a spotrebiteľský úver treba považovať za úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov. Žalovaný uvedenou Dohodou o poskytnutí služieb absolútne ignoruje princíp ochrany práv spotrebiteľa. Žalovaný totiž žalobcovi strhol z úveru poplatok za to, že ak by snáď niekedy v budúcnosti žiadal o odklad splátok, aj to až pri splnení ďalších podmienok (stanovenej doby práceneschopnosti alebo skončenie pracovného pomeru) povolí mu odklad, ale maximálne troch splátok a to všetko za poplatok 60,29 EUR pri úvere 840,00 EUR. Ide o hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov spornej dohody v neprospech spotrebiteľa. Celá Dohoda spočíva na tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané, pričom aj výška poplatku, ktorý predstavuje 14,35 % z poskytnutého úveru len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky. Táto dohoda v tomto prípade nebola podpísaná osobitne, bola súčasťou hlavnej formulárovej zmluvy o úver a žalobca ju nemal možnosť odmietnuť, nepodpísať, nakoľko zmluva možnosť takejto voľby ani neposkytovala. Žalovaný ako dodávateľ, nie žalobca ako spotrebiteľ, má v zmysle § 53 ods. 3 O. z. povinnosť preukázať individuálnosť dojednaní zmluvných podmienok, čo doteraz nepreukázal a z tohto pohľadu, teda možnosti voľby žalobcu odmietnuť dohodu o poskytnutí služby, ide iba o účelové tvrdenia žalovaného. Poukázal na množstvo rozhodnutí súdov prvostupňových i odvolacích súdov, napr. 20Co/111/2016 a 8Co/227/2015 Krajského súdu v Prešove, ktoré vo svojich rozhodnutiach právoplatne vyslovili, že Dohoda o poskytnutí služby podsúvaná žalovaným spotrebiteľom je neprijateľná zmluvná podmienka. Tvrdenie žalovaného, že výška úroku úveru (70,02 %) môže byť vyššia ako je výška RPMN (65,37 %) je logický nezmysel, nakoľko ak množina RPMN je tvorená aj podmnožinou úroku, tak je logické, že táto podmnožina nemôže byť nikdy vyššia, ako je množina, maximálne tak rovná, ak sú ostatné podmnožiny množiny rovné nule. Ak sa žalovaný odvoláva na matematický vzorec, neznamená, že dosadenie veličín a výpočet z jeho strany je správny. Ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nevylučuje aplikáciu § 3 Občianskeho zákonníka pokiaľ ide o výšku odplaty spotrebiteľského úveru. Uvedené ustanovenie nemožno vykladať tak, aby sa do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch zahrňovali aj údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprímerané až úžernické úroky. Pripustenie takejto možnosti nebolo zámerom zákonodarcu a preto na účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty, riadiac sa zásadou dobrých mravov upravenou v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pri úverovej zmluve, ktorá je predmetom tohto konania bol určený úrok 70,02 %, pričom z internetovej stránky NBS súd zistil, že pri spotrebiteľských úveroch v júli 2011 s dobou splatnosti od i do 5 rokov bola priemerná úroková sadzba 10,68 % p.a., teda takmer sedemnásobne nižšia ako y uvedenej zmluve o úvere. Nepochybne teda ide o úžernický úrok, ktorý je potrebné považovať za neplatný. Tvrdenie žalovaného, že za podstatné prevýšenie odplaty sa považuje odklon od priemernej sadzby o 25-27% je účelové tvrdenie, pričom percentuálnu výšku tohto odklonu si žalovaný prispôbil svojej situácii, nakoľko je známe, že všeobecne súdmi ustálený a akceptovaný odklon od priemernej sadzby odplaty na finančnom trhu je maximálne 20 %. Tiež je potrebné uviesť, že prevýšenie sa nepočíta spôsobom - priemerná hodnota RPMN + 20 percentuálnych bodov (ako to má na mysli žalovaný), ak ako súčet priemernej hodnoty RPMN a 20 % z priemernej hodnoty. Ak žalovaný tvrdí, že priemerná odplata (RPMN) na finančnom trhu bola 46,56 %, tak v úvere uvedená hodnota RPMN 65,37 % prevyšuje priemernú 40,39 % (i); resp. tiež inak možno povedať, že 20 % z priemernej hodnoty RPMN 46,56 % (maximálny odklon) je 9,31 %, teda maximálna výška RPMN úveru mohla byť maximálne 55,87 %. Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania, túto považujeme za nedôvodnú, nakoľko právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia sa nepremlčalo ani v objektívnej ani v subjektívnej premlčacej lehote. V zmysle § 107 ods. 1 sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Podľa ods. 2 najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Podľa názoru žalobkyne ako i názorov súdov v obdobných prípadoch (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 21Co/72/2014), je objektívna premlčacia doba v danom prípade desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného

je potrebné považovať za úmyselné. Ak žalovaný opakovane používa nekalú obchodnú praktiku, napr. v súvislosti s poplatkom za Dohodu o poskytnutí služby, ktorá" reálne znižuje výšku poskytnutého úveru a hodnotu tohto poplatku nezapočítava do RPMN a tak neumožňuje spotrebiteľom a teda aj žalobcovi prostredníctvom správne určenej RPMN porovnať výhodnosť úveru na trhu oproti iným produktom, ďalej ak žalovaný opakovane (nielen žalobcovi) poskytuje spotrebiteľom úver, pri ktorých dojednané úroky neprípustné presahujú (v rozpore s dobrými mravmi), mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia úverových zmlúv a to všetko aj napriek množstvu súdnych rozhodnutí (ale aj rozhodnutí Komisie pre posudzovanie podmienok; v spotrebiteľských zmluvách pri MS SR), ktoré konštatovali úžernícku výšku úrokov požadovaných žalovaným, neprijateľnosť zmluvných podmienok žalovaného a tým aj bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutých úverov žalovaného, o ktorých žalovaný musel vedieť (nakoľko bol účastníkom súdnych konaní) a dlhodobo ignoroval zákonnú povinnosť zdržať sa používania neprijateľných zmluvných podmienok, je nutné považovať konanie žalovaného za vedomé a úmyselné konanie smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor spotrebiteľov a aj žalobcu. Mal preto za to, že nárok žalobcu nie je premlčaný, keďže objektívna desaťročná doba od poskytnutia úveru neuplynula. Z hľadiska plynutia subjektívnej premlčacej doby v trvaní 2 rokov je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a, subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil, pričom nie je teda podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúce je vždy to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Z § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa, oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel až po konzultácii s právnu zástupkyňou, dňa 23.3.2017.

4. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný v písomnom podaní doručenom súdu dňa 19.04.2018, pričom uviedol, že pokiaľ ide o členenie splátky, výklad podávaný žalobcom neobstojí. Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Uvedené závery potvrdzuje aj odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, v obsahu ktorého sa po konštatovaní vyššie uvedených skutočností uvádza tiež nasledovné, cit.: „Od 01. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Žalovaný sa pridrieva svojej doterajšej argumentácie, pokiaľ ide o údajný „nesúlad“ v oblasti náležitosti RPMN, a poukázal na to, že obdobné právne závery prezentoval pri svojej rozhodovacej činnosti napríklad aj Krajský súd v Trenčíne v uznesení, č. k. 5Co/839/2015. Oznámenie veriteľa o schválení úveru predstavuje dokument, ktorý ma informatívnu povahu a ktorý je iba potvrdením už dojednaných náležitostí medzi zmluvnými stranami, ktoré sú obsahom samotnej zmluvy. Cieľom predmetnej listiny je predovšetkým informovanosť spotrebiteľa titulom zhrnutia už dohodnutých zmluvných údajov - teda aj termínu konečnej splatnosti, ktorý bol v zmluve vymedzený dostatočným a pre spotrebiteľa zrozumiteľným spôsobom. S ohľadom na závery žalobcu v oblasti spôsobu určenia RPMN žalovaný poukazuje na to, že skutočnosť, akým spôsobom v súčasnosti uzatvára svoje zmluvné vzťahy, je vo vzťahu k predmetnému prípadu irelevantná, nakoľko v minulosti žalovaný nedisponoval takých personálnym ani technickým zabezpečením, ktoré by mu umožňovalo v priebehu jedného dňa vypočítať presnú (výslednú) hodnotu RPMN a získať všetky potrebné informácie z hľadiska celkového vyhodnotenia (analýzy) bonity žiadateľa o úver. Z uvedeného dôvodu boli zmluvné vzťahy uzatvárané pred rokom 2016 upravené predmetným spôsobom. Odplata na finančnom trhu v čase uzatvorenia zmluvy pripúšťala výšku RPMN, ako bola dojednaná v zmluve o revolvingovom úvere. Ak žalobca operuje s tými skutočnosťami, že táto v sebe zahŕňa aj výšku odplát tých subjektov, ktoré poskytovali „neprimerané až úžernícke úroky“, je (bolo) potom vecou zákonodarcu (nie veriteľa) sa s takouto situáciou vysporiadať; uvedené však nič nemení na tom, že v predmetnom období samotný zákon takúto výšku odplaty explicitne pripúšťal. V súvislosti s tvrdením žalobcu o objektívnej lehote, ktorá by podľa tvrdenia žalobcu mala byť 10-ročná z dôvodu, že malo dôjsť k úmyselnému bezdôvodnému

obohateniu uviedol, že takýto záver a tvrdenie žalobcu nemá oporu v žiadnej skutkovej okolnosti alebo dôkaze. Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, 14Co/530/2015, 14Co/637/2015, 16Co/746/2015 „Na preukázanie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívaní praxi žalovaného resp. vedomosť o tom, že viaceré nároky uplatnené voči spotrebiteľom boli v dôsledku súdnej kontroly hlásené za neplatné, prípadne úvery poskytnuté žalovaným pre spotrebiteľov sú považované za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného by bolo nutné v každom konkrétnom prípade s poukázaním na okolnosti uzatvorenej úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný skutočne vedel alebo aspoň bol uzročený s tým, že sa na úkor dlžníka bezdôvodne obohacuje.“ Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, č. k. 9Co/516/2015 Súd nezdôvodnil, prečo je premlčacia doba objektívna desaťročná, len všeobecne poukazuje na to, že odporca má poznať zákon. Nebol však preukázaný úmysel. Zo záverov súdu by potom vyplynulo, že každá zmluva neplatne uzatvorená, bola takto uzatvorená úmyselne neplatne. Pokiaľ prvostupňový súd poukazuje len na znalosť zákonov, v tomto prípade aj navrhovateľ pozná zákony (fikcia) a mohol vedieť, že neplatí splátky v správnej výške. Vzťah bezdôvodného obohatenia medzi účastníkmi je osobitným, nie spotrebiteľským vzťahom. V tomto prípade zmluva bola uzatváraná v roku 2010 a súd, pokiaľ konštatoval, že i odporcu išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, mohol poukázať na konkrétny prípad, kedy už, či rozsudkom alebo iným spôsobom, mu takéto konanie v tej dobe bolo vytknuté. V ostatnom uviedol, že sa pridrižiava doterajších vyjadrení.

5. Súd vec prejednal na nariadenom pojednávaní dňa 20.07.2018 a 25.09.2018, ktorého sa zúčastnila žalobkyňa a právna zástupkyňa žalobkyne. Predvolaný bol aj právny zástupca žalovaného JUDr. Andrea Cviková s.r.o., advokátska kancelária, ktorý bola neprítomný. Právny zástupca žalovaného v písomnom podaní doručením súdu dňa 27.07.2018 ospravedlnil neúčast' žalovaného ako aj právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní a to z dôvodu hospodárnosti konania a nenavyšovania nákladov s tým, že s vykonaním pojednávania vo svojej neprítomnosti žalovaný ako aj právny zástupca žalovaného súhlasil. Súd preto pojednával v neprítomnosti žalovaného ako aj právneho zástupcu žalovaného podľa § 180 CSP. Dňa 23.10.2018 súd rozsudok vyhlásil.

6. Žalobkyňa uviedla, že sa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne dozvedela o tom, že spoločnosť PROFI CREDIT od nej požaduje príliš vysoké úroky, pričom jej právna zástupkyňa sľúbila, že jej vybaví, že už nebude musieť platiť nič navyše a že dostane aj nejaké peniaze späť, nakoľko sú tam príliš vysoké úroky. Spoločnosť PROFI CREDIT poctivo platí doteraz sumu 22,50 eur, pričom poslednú splátku zaplatila 13.07.2018.

7. Právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní uviedla, že na podanom návrhu v celom rozsahu trvá, pridrižiava sa písomného vyjadrenia. Zdôraznila, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá vykazuje nedostatky, jedná sa najmä o absentujúci údaj o konečnom splatnosti úveru. Absentujúci údaj o presnej výške úveru. Zároveň zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, najmä vo vzťahu k poplatku za možnosť odkladu splátok, ďalej v zmluve je uvedený nesúlad výšky RPMN, ako aj jej výpočet a neprimeranú výšku odplaty. Mala za to, že v tomto prípade plynie 10 ročná premlčacia lehota z dôvodu, že sa jedná o úmyselné používanie nekalých obchodných praktík, ktorý žalovaný vo svojich zmluvách používa minimálne od roku 2008. Tieto nekalé obchodné praktiky sa vzťahujú predovšetkým na dojednania sa týkajúce sa úrokových sadzieb a rôznych poplatkov. V ostatnom sa pridrižiava návrhu a vyjadrení.

8. Na základe vykonaného dokazovania, pozostávajúceho z listinných dôkazov a vyjadrenia žalobkyne, súd zistil tento skutkový a právny stav:

9. Dňa 19.05.2011 písomnou žiadosťou žalobkyňa požiadala žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru, pričom v žiadosti uviedla, že požaduje úver vo výške 840,- eur so splatnosťou úveru v 42 mesačných splátkach, mesačnou splátkou 45,01 eura, celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver + úroky) sumou 1890,42 eura, predpokladanou RPMN za úver 70,02 %, ročnou úrokovou sadzbou 70,02 %, priemernou RPMN za úver 46,56 %. Ďalej sa v žiadosti uvádza suma revolvingu 442,10 eura, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1080,24 eura, predpokladanou RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 % a ročnou úrokovou sadzbou revolvingu 76,21 %. V žiadosti sa ďalej nachádzajú údaje o schválenom úvere, a to poskytnutá čiastka úveru 840,- eur, splatnosťou úveru v 42 splátkach, s mesačnou splátkou 45,01 eura, celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť sumu 1890,42

eura, RPMN za úver 65,37 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,02 %, priemernou RPMN 46,56 %, poskytnutou čiastkou revolvingu 442,90 eura, celkovou čiastkou pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1080,24 eura. Predpokladaná RPMN úveru mala byť po poskytnutí revolvingu 60,51 % a ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. V bode 8.1 v časti Dohody o poskytnutí služby uzavretej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka je upravená dohoda o odplate za poskytnutie služby za odklad splatnosti splátok úveru vo výške 120,58 eura a za poskytnutie služby za odklad splatnosti splátok revolvingu vo výške 62,64 eura. V ďalších ustanoveniach zmluvy je upravená splatnosť tejto odplaty a spôsob započítania. Zmluva je podpísaná žalobkyňou dňa 19.05.2011 v Leviciach a žalovaným dňa 26.05.2011 v Bratislave.

10. Dňa 26.05.2011 žalovaný písomne spracoval oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8400038991. V tomto oznámení je uvedené meno dlžníka, veriteľa, údaje o schválenom úvere, a to číslo zmluvy, schválená výška úveru 840,- eura, splatnosť úveru 42 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru 45,01 eura, dátum splatnosti prvej splátky úveru 20.07.2011, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 20.12.2014, periodicita splácania úveru mesačne, dátum splatnosti splátky k 20 .dňu v mesiaci, celková výška úveru 840,- eur, RPMN úveru 65,37 %, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania zmluvy 46,56 %, schválená výška revolvingu 505,54 eura, zvýšenie celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu 505,54 eura, výška mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu 45,01 eura, RPMN po vykonaní revolvingu 60,51 %, úverový limit 840,- eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť je 1890,42 eura, odplata za poskytnuté služby v zmysle čl. 8. ods. 8.1 písm. a/ Dohody 62,29 eura, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu 1080,24 eura, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %, dátum platnosti a účinnosti zmluvy 26.05.2011.

11. Z karty klienta - žalobkyne vyplýva, že žalobkyňa celkom zaplatila do 16.06.2018 sumu 2782,98 eura. Úver bol poskytnutý dňa 26.05.2011 vo výške 779,71 eura a dňa 27.09.2013 vo výške 380,26 eura.

12. Podľa § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

13. Podľa § 53 ods. 1, 2 a 5 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

14. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

15. Podľa § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

16. Podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

17. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

18. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch“), tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

19. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

20. Podľa § 2 písm. a), b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

21. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

22. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti: a) druh spotrebiteľského úveru, b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a

súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť, o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru, q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia, t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16, u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

23. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

24. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

25. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

26. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

27. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

28. Podľa § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, prípadne koniec lehoty na jeho posledný deň.

29. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

30. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

31. Podľa § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premĺčaného dlhu alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy.

32. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

33. Keďže predmetom konania je nárok žalobkyne uplatnený voči žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia, súd skúmal samotnú „Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8400038991 zo dňa 26.05.2011, ktorá vytvára právny rámec vzťahu medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom a dospel k záveru, že tento právny vzťah založený zmluvou označenou ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“ je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve. Nevyhnutnou súčasťou tejto zmluvy sú „Zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o.“ ďalej len ako „Zmluvné dojednania“. Podľa bodu 2.1 Zmluvných dojednaní: „Zmluva o RÚ sa uzatvára na predtlačenom formulári Veriteľa. Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom, Spoludlžníkom 1, Spoludlžníkom 2 je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o RÚ. Zmluva o RÚ je uzatvorená a nadobúda platnosť podpisom Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 a Veriteľa.“ Podľa názoru súdu došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy dňa 26.05.2011. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyňa pri uzatváraní tejto zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. že by jej bol poskytnutý úver na výkon zamestnania, povolania, a z tohto dôvodu sa považuje za spotrebiteľa. Na druhej strane je nepochybné, že veriteľ uzatváral predmetnú zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, čo je zjavné aj z výpisu z obchodného registra, kde týmto predmetom (okrem iných) je „poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov“. Z toho dôvodu sa veriteľ považuje za dodávateľa. Zo samotnej zmluvy a jej zmluvných dojednaní je zrejmé, že žalobkyňa nemohla individuálne ovplyvniť ich obsah, boli už vopred pripravené „na predtlačenom formulári“, nakoľko sa uzavierali vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Z obsahu zmluvy, s prihliadnutím na právne postavenie účastníkov zmluvy má súd za to, že úver bol žalobkyňi poskytnutý ako spotrebiteľovi. Zmluva medzi účastníkmi má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 zákona č.129/2010 Z. z.; predmetom zmluvy je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 840,- eur zo strany veriteľa a povinnosť dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

34. Z oznámenia o schválení úveru vyplýva tvrdenie veriteľa, že úver sa poskytol vo výške 840,- eur a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) je suma 1890,42 eura a ďalej odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1 Dohody je 60,29 eura. Žalobkyňa mala úver splácať 42 mesiacov pri výške mesačnej splátky 45,01 eura, teda mala žalovanému celkom zaplatiť 1890,42 eura. Ďalej bolo schválená výška revolvingového úveru v sume 505,54 eura s výškou mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu v sume 45,01 eura, RPMN po vykonaní revolvingu 60,51 %, úverovým limitom 840,- eur, celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu v sume 1080,24 eura, ročnou úrokovou sadzbou revolvingu vo výške 76,21 %.

35. Vzhľadom na to, že v tomto konaní bola napadnutá zmluva o revolvingovom úvere a jedná sa o spotrebiteľský právny vzťah, súd vykonal aj ex offo súdny prieskum náležitostí tejto zmluvy o úvere a jej súlad so zákonom. V zmysle uvedeného považuje súd dojednanú zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru vo výške 1110,71 eura (1890,42 - 779,71) vo vzťahu k skutočne poskytnutej čiastke nie 840,- eur, ale 779,71 eura za neplatné zmluvné dojednanie, pretože takáto odmena za poskytnutie úveru, ktorá by mohla plniť funkciu odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov - úroku je neprimerane vysoká a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože predstavuje 142,45 % z celkovo poskytnutej čiastky. Dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru i napriek tomu, že výška úrokov alebo odmeny nie je zákonom stanovená a tieto sú predmetom voľného zmluvného dojednania medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (napr. uznesenie NS SR 1MCdo 1/2009 z 31.7.2009). I keď bolo splácanie pôvodne poskytnutého úveru dojednané na dobu 3,5 rokov nie je možné akceptovať takúto výšku odmeny, pretože táto predstavuje ročné navýšenie o viac ako 47,48 %, čo vysoko prevyšuje úrokové sadzby v bankách pri porovnateľných spotrebiteľských úveroch.

36. Z karty klienta jasne vyplýva, že žalobkyni bola poskytnutá a vyplatená čiastka dňa 26.05.2011 vo výške 779,71 eura (840,- eur - 60,29 eura), teda nie suma úveru 840,- eur. Za absolútne neprijateľný považuje súd postup žalovaného, ktorý si stiahol pri vyplatení sumy úveru žalobkyni odplatu za službu v zmysle č. 8 ods. 8.1 písm. a) Dohody o poskytnutí služby, ktorou žalovaný nanútil žalobkyni službu-možnosť odkladu splátok úveru, pričom túto odplatu si vyúčtováva v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, či žalobkyňa bude mať o takúto „službu“ záujem alebo nie. V predmetnej veci je pritom jasné, že žalobkyni takýto odklad splátok ani poskytnutý nebol o to viac, že úver splácala a nedostala sa do omeškania. Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje žalovaného na takúto neprímerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu za poskytnutie služby, splatnosť tejto odplaty ihneď pri poskytnutí úveru a jednostranne započítanie tejto odplaty s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov považuje súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú i v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pretože je výrazne v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. Je nepochybné, že žiadaná odplata za služby znamená zvýšené náklady spotrebiteľa na predmetný úver a teda výška týchto skutočných nákladov mala byť jasná už pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy. Dohoda o poskytnutí služby nie je individuálnym dojednaním a to v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dohoda o poskytnutí služby je súčasťou vopred predtlačenej formulára žiadosti/zmluvy a i keď je takáto podmienka formulovaná ako dojednanie dobrovoľné, bez vplyvu na poskytnutie úveru, tvorí jeden celok s úverovou zmluvou, pričom žalovaný sa takýmto postupom snažil vytvoriť dojem samostatného dokumentu. Spotrebiteľovi nie je možné predkladať návrh zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, akou podľa názoru súdu nesporne je dohoda o poskytnutí služby. Súd sa preto nestotožnil s názorom žalovaného o tom, že dohoda o poskytnutí služby v bode 8.6. je individuálne dojednaná. V tejto súvislosti považoval súd za potrebné uviesť, že pokiaľ i dohoda o poskytnutí služby bola zakomponovaná na tej istej listine ako samotná zmluva o úvere, ešte neznamená, že ide o individuálne dojednanú súčasť zmluvy. Napokon žalobkyňa možnosť odložiť 3 splátky podľa vyššie uvedenej dohody o poskytnutí služby ani nevyužila. Za nekalú obchodnú prax žalovaného je možné považovať absenciu možnosti vrátenia či započítania odplaty pre nevyužitie predmetnej služby. Pritom nebolo možné predmetnú službu podľa názoru súdu ani započítať do poskytnutého úveru, nakoľko o poskytnutie takejto služby žalobkyňa nepožiadala a jednak v čase poskytnutia úveru ani nebolo zrejmé, či žalobkyňa takúto službu reálne využije. Dohodu o poskytnutí služby je potrebné považovať za neplatný právny úkon, za nekalú prax žalovaného, na podklade čoho je potom nutné konštatovať, že ročná percentuálna miera nákladov ustálená žalovaným je uvedená v nesprávnej výške, čo v zmysle zákona znamená, ako keby uvedená v zmluve ani nebola. Žalobkyňa o odklad splátok platne nikdy nepožiadala, túto službu nikdy reálne nevyužila. Možno konštatovať, že žalovaný si tak uplatnil poplatok za poskytnutie služby, ktorú nikdy reálne neposkytol. Dohodu v bode 8 zmluvy je preto možné považovať ako celok za neprijateľnú podmienku v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko je koncipovaná tak, že spotrebiteľovi za zaplatený poplatok nie je poskytnutá služba, pričom prostredníctvom poplatku za odklad splátok dochádza iba k účelovému zníženiu poskytnutej úverovej sumy s ponechaním rovnakého počtu splátok, čo v konečnom dôsledku vedie k nesprávne uvedenej RPMN. Splátky bolo totiž potrebné rozpočítať iba na výšku reálne poskytnutého úveru a odplatu za poskytnutie služby ako samostatný náklad spotrebiteľa (rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/8/2017 zo dňa 14.03.2017).

37. Okrem toho Zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti zmluvy v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože v zmluve je evidentne nesprávne uvedená ročná úroková sadzba 70,02 % a výška RPMN 65,37 %. Pri reálnej výške úveru 779,71 eura a sumy, ktorá bude splatená vo výške 1890,42 eura /45,01 eura x 42/ predstavuje pri dobe splácania 42 mesiacov výška ročnej úrokovej miery 28,79 %, pričom veriteľ uvádza v zmluve výšku ročnej úrokovej sadzby 70,02 %, čo je nesprávny údaj, teda zmluva neobsahuje žiadny údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Ďalej je v zmluve nesprávne uvedená RPMN, pretože pri takomto úvere predstavuje RPMN 80,43 %, pričom výška RPMN v zmluve je 65,37 %, čo je taktiež nesprávny údaj v neprospech spotrebiteľa a zmluva teda neobsahuje zákonom stanovený údaj (zdroj: internet : /<http://openiazoch.zoznam.sk/hotovostne-pozicky/kalkulacka>). Ďalej je potrebné poukázať aj na to, že RPMN je uvádzaná nesprávne a aj nezrozumiteľne. V samotnej žiadosti/zmluve o revolvingovom úvere sa v bode 5 uvádza predpokladaná RPMN úveru 70,02 %, predpokladaná RPMN po revolvingu 63,32 % a následne v časti bodu 6 sa RPMN za úver uvádza 65,37 %, aj v oznámení veriteľa o schválení úveru - zmluvy o revolvingovom úvere č. 8400038991 sa RPMN za úver vykazuje 65,37 % a po revolvingu 60,51 %. Postupom žalovaného teda pri rôznom vyčíslení hodnoty RPMN spotrebiteľ - teda žalobca od počiatku zmluvného vzťahu nemohol vedieť, aké skutočné náklady mu za poskytnutý úver vzniknú.

V žiadosti/ zmluve o revolvingovom úvere sa poskytnutá čiastka revolvingu uvádza vo výške 442,10 eura, ale v oznámení o schválení úveru sa už uvádza iná schválená suma revolvingu a to vo výške 505,54 eura, pri rovnakých hodnotách RPMN ako aj ročnej úrokovej sadzbe, čo je pre spotrebiteľa jednoznačne zavádzajúce, keďže nesporne vyššia výška revolvingu by mala vplyv aj na hodnotu RPMN. Taktiež súd konštatuje, že zmluva ani neobsahuje presné určenie RPMN. Súd poukazuje na to, že ročná percentuálna miera nákladov uvedená žalovaným v predmetnej zmluve ako predpokladaná RPMN nepredstavuje jej presné stanovenie, čo je pre žalobkyňu ako spotrebiteľa zmatečné, zavádzajúce a v konečnom dôsledku neurčité. Zmyslom a účelom úpravy spotrebiteľských vzťahov je dosiahnuť pravdivé informovanie spotrebiteľa o poskytnutom úvere a to v čase uzatvorenia zmluvy. V zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. v zmluvách o spotrebiteľskom úvere je potrebné uviesť ročnú percentuálnu mieru nákladov, ktorej neuviedenie, resp. nesprávne uvedenie je sankcionované tým, že takéto zmluvy sa následne v zmysle ust. § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. považujú za bezúročné a bez poplatkov. Bolo povinnosťou žalovaného v uzatvorenej revolvingovej zmluve jednoznačne a zrozumiteľne uviesť ročnú percentuálnu mieru nákladov. Súd udáva, že z obsahu zmluvy je zrejmé, že údaj o RPMN je uvádzaný v bode 5 a 6 zmluvy, pričom v bode 5 je uvedená predpokladaná RPMN za úver a predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu, v bode 6 je uvádzaná RPMN za úver a predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu, navyše údaje v bode 5 a 6 zmlúv sú rozdielne. RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Úver je odplatný. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa tým spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber toho najakurátnejšieho úveru. Vzhľadom na uvedené ako aj dôležitosť uvedeného údaju RPMN, ktorý vlastne zobrazuje cenu poskytnutého úveru, zákonodarca vyžaduje, aby tento údaj bol v zmluve uvedený jednoznačne a určite, čo v zmluve o revolvingovom úvere uzatvorenej medzi účastníkmi nie je. Uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ako predpokladanej nie presnou hodnotou a zakladá zákonnú fikciu bezúročnosti spotrebiteľského úveru. Údaj o RPMN je podstatný pre porovnávanie jednotlivých úverových produktov dostupných na trhu, je rozhodujúci pre posúdenie ceny úveru, čo je podstatné pre spotrebiteľa, ktorý vstupuje do zmluvného vzťahu. Tento údaj sa dá vypočítať pri uzatvorení zmluvného vzťahu a musí byť jednoznačný a určitý. Sankcionovanie povinnosti poskytovateľa spotrebiteľského úveru vyplývajúcej zo zákona 129/2010 Z. z. uvedenej v § 11, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 ročnú percentuálnu mieru nákladov, treba považovať za primeranú sankciu dodávateľovi vzhľadom k závažnosti porušenia povinnosti poskytovateľa úveru, ktorou sa zabezpečí cieľ, t. j. ochranu spotrebiteľa a tento následok odradí poskytovateľa úveru od konania, ktoré nezodpovedá cieľu a to, aby spotrebiteľovi bolo umožnené poznať podmienky zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje a rozsah povinnosti plniť (rozsudok Súdneho Dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15). Súd v tomto smere poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/21/2017 zo dňa 30.01.2018.

38. Po preskúmaní zmluvy o revolvingovom úvere súd ďalej konštatuje, že v tejto sa nenachádza ďalšia a to obligatórna náležitosť spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. ako je termín konečnej splatnosti úveru. Súd zdôrazňuje, že Oznámenie veriteľa o chválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere nespĺňa náležitosti zmluvy a to s poukazom na § 43 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže zmluva je dvojstranný právny úkon, z ktorého plynú pre účastníkov zmluvy práva a povinnosti. Na vznik zmluvy je potrebný zhodný prejav vôle konajúcich - účastníkov zmluvného vzťahu. Pri samotnom porovnaní zmluvných podmienok dojednaných v zmluve o revolvingovom úvere a oznámení veriteľa vyplýva, že dojednané podmienky sa v zmluve o revolvingovom úvere a oznámení veriteľa odlišujú a to tým, že v oznámení o schválení úveru sa nachádzajú iné podmienky, než aké boli dojednané v zmluve o revolvingovom úvere, ktorú žalobca podpísal, jednostranným právnym úkonom žalovaného tak došlo k zmene zmluvných podmienok, resp. k novému návrhu na uzavretie zmluvy a nie k akceptácii návrhu zmluvy. Z oznámenia veriteľa o schválení bolo preukázané, že toto oznámenie žalobkyňa nepodpísala, hoci v tomto sa už nachádzali iné zmluvné podmienky, než aké sú uvedené v zmluve o revolvingovom úvere, ktorú žalobkyňa podpísala. Súd ďalej poukazuje na to, že dátum konečnej splatnosti úveru sa v zmluve o revolvingovom úvere nenachádza, ale tento údaj je uvedený až v oznámení o schválení úveru a teda takýto postup žalovaného spôsobuje celkovú nezrozumiteľnosť ako aj neprehľadnosť a zmatečnosť zmluvného vzťahu v ktorom žalobkyňa - spotrebiteľ v podstate od jej počiatku nepoznala náležité zmluvné podmienky. Vzhľadom na vyššie uvedené sa súd nestotožňuje s názorom žalovaného, že tento dátum konečnej splatnosti úveru je možné v tomto prípade určiť viacerými spôsobmi a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a spôsobom vyplývajúcim z článku 4 zmluvných dojednaní v zmysle ktorých je dátum splatnosti

poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru a je zároveň termínom konečnej splatnosti úveru. Dátum konečnej splatnosti úveru musí byť uvedený v samotnej zmluve, ktorá je podpísaná oboma zmluvnými stranami. Predmetná zmluva neobsahuje podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a sice dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, z dôvodu ktorého je v zmysle ust. § 11 potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, a teda žalobkyňa sa v tom prípade mohla od žalovaného domáhať zaplatenia sumy, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne na účet žalobkyne obohatil (§ 456 OZ). Údaj o konečnej splatnosti úveru má byť uvedený konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Nie je postačujúce, že si dlžník-spotrebiteľ dokáže uvedený termín odvodiť od iných v zmluve uvedených údajov, všeobecných podmienok, ktoré sú rozsiahle a uvedené malým, pre priemerného spotrebiteľa ťažko čitateľným písmom. Ak zákonodarcia určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má pod sankciou bezúročnosti a bez poplatkovosti obsahovať isté náležitosti / medzi nimi aj termín konečnej splatnosti úveru/ je úlohou dodávateľa tieto údaje vo svojom návrhu zmluvy jasne a zrozumiteľne uviesť tak, aby sa ich mohol spotrebiteľ priamo z návrhu dozvedieť bez toho, aby si ich musel odvodzovať od iných údajov, často skrytých v neprehľadnej zmäti zmluvných podmienok. Súd je potom toho názoru, že údaj o termíne konečnej splatnosti úveru zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená stranami sporu neobsahuje (z rozhodnutia Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 5Co/18/2018 zo dňa 09.05.2018). Taktiež nie je možné prihladiť na novelu zákona č. 129/2010 Z.z. , ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017 a na ktorú poukazuje žalovaný , nakoľko táto novela bola schválená dňa 12.10.2017 a predmetná posudzovaná zmluva bola uzatvorená v roku 2011, t.j. 6 rokov pred uvedenou novelou a táto novela sa tak na predmetnú zmluvu nemôže aplikovať.

39. Súd sa nestotožňuje so záverom, ku ktorému dospela žalobkyňa, a to že úverová zmluva neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd v predmetnej veci poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018. V tomto rozhodnutí je uvedené, že: „Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle Rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (viď bod 53 Rozsudku). Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku). Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky“.

40. V zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa ako aj ročná úroková sadzba a taktiež absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Žalobkyňa mala preto povinnosť splácať len úver v časti poskytnutej úverovej istiny, pričom v skutočnosti jej boli poskytnuté peňažné prostriedky dňa 26.05.2011 v sume 779,71 eura, dňa 27.09.2013 v sume 380,26 eura, celkom v sume 1159,97 eura a pokiaľ preukázateľne žalobkyňa zaplatila do 16.06.2017 sumu 2512,99 eura, nie je povinná zaplatiť žalovanému už žiadnu sumu. Ba naopak žalobkyni vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 OZ z dôvodu, že žalovaný od žalobkyni prijal finančné prostriedky bez právneho dôvodu. Vzhľadom na vyššie uvedené sa súd nezaoberal ostatnými námietkami žalovaného.

41. Keďže súd považoval predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov, nepovažoval za nevyhnutné sa bližšie zaoberať dôvodmi uvádzanými v súvislosti s výškou RPMN, celkovými nákladmi, či ďalšími namietanými skutočnosťami ohľadne náležitosti predmetnej spotrebiteľskej zmluvy.

42. Právna zástupkyňa žalobkyne v písomnom podaní zo dňa 16.07.2018 podala návrh na zmenu žaloby a to elektronicky bez autorizácie podľa osobitného predpisu, avšak nakoľko nedošlo k jeho doplneniu a to písomne alebo elektronicky s autorizáciou podľa osobitného predpisu do 10 dní a jednalo sa o podanie vo veci samej, súd na takéto podanie neprihliadal a právnu zástupkyňu žalobkyne o tom upovedomil na pojednávaní. Predmetom konania tak zostala pôvodne žalovaná suma.

43. V prípade práva na vydanie plnenia bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje 2-ročnú subjektívnu a 3-ročnú, resp. 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznieseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o sebaobohateného a to bez ohľadu na to, že sa o tých skutočnostiach mohol dozvedieť skôr. V podstate to znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť.

44. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne voči žalovanému je čiastočne dôvodná. V zmysle § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka platí, že bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu a tiež platí, že kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Súd k dôvodom bezúročnosti a bez poplatkovosti zmluvy o revolvingovom úvere poukazuje na svoje odôvodnenie v predmetnej veci vyššie. Keďže je zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 26.05.2011 č. 8400038991 platná, no v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročná a bezpoplatková, bola žalobkyňa povinná vrátiť len to, čo jej žalovaný na základe uvedenej zmluvy poskytol. Ak žalovaný poskytol žalobkyňi finančné prostriedky vo výške 1159,97 eura a žalobkyňa zaplatila žalovanému do 16.06.2017 sumu 2512,99 eura, z uvedeného vyplýva, že sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 1353,02 eura za uvedené obdobie, ktoré je žalované. Avšak žalovaný vzniesol vo veci námietku premlčania, na ktorú súd musel prihliadať v zmysle § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Po posúdení jej dôvodnosti, dospel k záveru, že žalovaným vznesená námietka premlčania je len čiastočne dôvodná. Vychádzajúc z výkladu plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty pri bezdôvodnom obohatení zo spotrebiteľskej zmluvy, súd zistil, že žalobkyňi začala plynúť 2-ročná subjektívna premlčacia lehota v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka v dňoch, kedy skonzultovala so svojou právnou zástupkyňou, že došlo v jej prípade k bezdôvodnému obohateniu. Až tá jej poukázala na to, že v jej prípade dochádza k bezdôvodnému obohateniu. Týmto okamihom, t.j. dňom 23.03.2017 boli žalobkyňi známe všetky skutkové okolnosti potrebné na podanie návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. komu plnila a v akej výške. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že v tomto čase určite vedela všetky potrebné skutočnosti. Preto súd priznal žalobkyňi úhrady uskutočnené dva roky spätne od tohto dátumu, t. j. od 23.03.2015. Žalobkyňa má preto nárok iba na úhrady vykonané od 23.03.2015 do 16.06.2017 uplatnené v žalobe, t. j. na sumu 45,01 uhradenú dňa 20.04.2015, 45,01 uhradenú dňa 18.05.2015, 45,01 uhradenú dňa 17.06.2015, 45,01 uhradenú dňa 20.07.2015, 45,01 uhradenú dňa 20.08.2015, 45,01 uhradenú dňa 18.09.2015, 45,01 uhradenú dňa 20.10.2015, 15 eur uhradenú dňa 04.04.2016, sumu 22,50 eura uhradenú dňa 20.06.2016, sumu 22,50 eura uhradenú dňa 18.07.2016, sumu 22,50 eura uhradenú dňa 17.08.2016, sumu 22,50 eura uhradenú dňa 20.09.2016, sumu 22,50 eura uhradenú dňa 18.10.2016, sumu 22,50 eura uhradenú dňa 21.11.2016, sumu 22,50 eura uhradenú dňa 16.12.2016, sumu 22,50 eura uhradenú dňa 18.01.2017, sumu 22,50 eura uhradenú dňa 16.02.2017, sumu 22,50 eura uhradenú dňa 29.03.2017, sumu 22,50 eura uhradenú dňa 20.04.2017, sumu 22,50 eura uhradenú dňa 24.05.2017, sumu 22,50 eura uhradenú dňa 16.06.2017, t.j. spolu v sume 622,57 eura. Preto

nárok žalobkyne uplatnený žalobou podanou na súd dňa 12.02.2018 bol v časti podaný po uplynutí premĺčacej doby. V konaní nebolo preukázané, že by sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení neskôr. Sama právna zástupkyňa žalobkyne ako aj žalobkyňa sama na pojednávaní uviedla, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až po konzultácii s právnou zástupkyňou dňa 23.03.2017.

45. V posudzovanom prípade je riešená právna otázka, kedy začína plynúť subjektívna dvojročná premĺčacia doba. Pre začiatok plynutia subjektívnej premĺčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený dozvedel o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia, a to, kto sa na jeho úkor obohatil. V zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa o vzniku bezdôvodného obohatenia oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j., keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného. Z hľadiska plynutia premĺčacej doby nie je rozhodujúce, že oprávnený mal už predtým možnosť sa dozvedieť skutočnosti, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výške. Žalobkyňa ku dňu 23.03.2017 mala všetky vedomosti ako aj podklady, ktoré jej umožňovali podať na súd žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia už v tento deň. Z hľadiska včasnosti uplatnenia nároku na súde nie je rozhodujúce, či žalobkyňa vie svoj nárok právne kvalifikovať. Rozhodujúca je len vedomosť o existencii bezdôvodného obohatenia a o osobe, ktorá sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila.

46. Súd konštatuje, že úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie preukázaný nebol. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie podľa §15 Trestného zákona je vybudované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel. O nepriamy úmysel ide ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzročený. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale by bolo nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzročený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalovaný z predmetného vzťahu skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov a poplatkov za poskytnutý úver, avšak táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie a to ani tým, že žalovaný používal zmluvy, ktoré neskôr alebo aj v tom čase súdy vyhlásili za bezúročné a bezpoplatkové alebo za neprijateľné podmienky. Uvedený úmysel žalovaného nie je preukázaný ani predloženými rozhodnutiami žalobkyne, nakoľko rozhodnutia súdu v inej veci o určení neprijateľných zmluvných podmienok ako aj určení, že zmluva o úvere žalovaného v inej veci je bezúročná a bezpoplatková, podľa názoru súdu nepreukazuje úmysel žalovaného v tomto konkrétnom konaní na získaní bezdôvodného obohatenia na úkor žalobkyne.

47. S poukazom na uvedené súd ustálil, že žalobkyňi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 622,57 eura. Vo zvyšnej časti prevyšujúcej sumu 622,57 eura súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko má za to, že v tejto zvyšnej časti je nárok žalobkyne premĺčaný.

48. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, súd zaviazal žalovaného, ktorý sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu dňom nasledujúcim po dni splatnosti dlhu (splatnosť nastala po poslednej platbe, ktorú žalobca uhradil žalovanému dňa 16.06.2017), zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 622,57 eura od 17.06.2017 do zaplatenia.

49. Nakoľko mala žalobkyňa vo veci úspech iba čiastočný a to v rozsahu 46 % a žalovaný úspech v rozsahu 54 %, preto súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko je úspech oboch strán približne rovnaký.

50. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

51. Podľa § 262 ods. 1 o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

52. Podľa § 262 ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Levice písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že: a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

Levice, dňa 23. októbra 2018